

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiasticorum Vita, Moribus, Officiis Libri Tres

Schevichavius, Gisbertus

Mogvntiae, Anno M.DC.XXI.

Cap. LXX. De Reverentia In Precibus erga Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42349

mentius incensus altissima voce clamavit: Desiste quaeso, desine: nam feruor orationis tua viscera mea depascitur. Sustainatus deinde ab aliis, ne animo deficeret, orationem intermittente S. Elisabetha, & calor paulatim se remisit, mutatusque in melius in S. Francisci ordine laudatissimam vitam optima morte terminauit. Ita apud Surium tom. 6. in vita S. Elisabetha Quam accensus in precibus amor, qui tantopere & alium inflammauit?

§. Magnum etiam ad attentionem momentum habet nostrae indignitatis, vilitatis, indigentiae, focietatis, malitiae cogitatio, qui cum infinito, optimo, liberalissimo, nostri amantissimo Deo sermonem instituumus. Exemplum etiam aliorum, qui summo ardore, animi praesentia, submissione, pietate Deum vel inuocarunt vel dilaudauerunt. Isa. 6. v. 1. 2. 3. 4. Apoc. 7. 11. Qua de re jam satis dictum, facto opus.

C A P. LXX.

DE REVERENTIA IN PRECIBVS
erga Deum.

§. Diximus superius ex Magno Concilio Lateranensi ad Canonicas Horas ritè perfoluendas requiri deuotionem, cuius altera pars est attentio, de qua haecenus egimus, altera reuerentia de qua modo tractandum. Est autem reuerentia honor exhibitus in testimonium virtutis. Et est actus timoris, & vt Deo debetur, actus patriae. Est verò duplex reuerentia; interna videlicet, quo Dei maiestatem nostramque indignitatem suspicientes, illi nos totos profundissime submitimus, & externa, qua internam reuerentiam inclinando caput, genua, corpus, supplices attollendo manus, tundendo pectus, procum-

Quid reuerentia & quod erga Deum actus patriae. Bipartita reuerentia.

procumbendo, terram exosculando, & id genus aliis testatum facimus. Hanc reuerentiam suis Christus Dominus precibus adhibuit, & exauditus est, pro sua reuerentia Hebr. 5. v. 7. non modo quæ illi debebatur, vt filio Dei, sed etiam, quam ille Deo exhibebat, vt filius hominis.

*Laudat Sa-
cerdotes De-
us sui Numi-
nis reueren-
tes.*

§. Quam reuerentiam in quibusdam veteribus sacerdotibus commendat Deus Malachie 2. ver. 5. Pactum meum fuit cum Leui, dicit Dominus exercituum: Pactum meum fuit cum eo vite & pacis: & dedi ei timorem & timuit me, & à facie nominis mei pauebat. Et semper opus est eximia & singulari aduersus diuinam Majestatem reuerentia, sed potissimum in precibus: Nam qui cum Deo colloquitur aliquid ab eo deposcit, illum laudat decenter: itaq; id tantoq; Numini conuenienter faciat, oportet, ne non Deum honorare, sed contemnere & irridere videatur.

*Deum singu-
lari timore
& animad-
uersione ro-
gandus.*

§. De qua reuerentia à simili rectè philosophatur S. Basil. cap. 2. de instit. monast. Si quis, inquit, coram aliquo Principe stat, & ipsum alloquitur, magno cum metu stat, & cum corporis extrinsecus, tum mentis etiam intrinsecus attentos oculos tenet periculi metu: quanto tandem maiore metu tripudationeq; censendum est oportere vos stare in conspectu Dei, tota mente in illum vnum intenta, neq; usq; alio? cum ipse non hominis partem illam modo, quæ foris apparet, vt homines faciunt, sed etiam illam quæ intus occulta oculorum aspectum fallit, clarissimè peruideat? Si igitur sic, quemadmodum decet, steteris coram Deo, & quæ in te sunt, omnia pro viribus presen-

*Potius inter-
mittenda o-
ratio quam
cum volun-
taria distra-
ctione pera-
genda.*

ris, persta donec omnino tandem impetres quod petis. Sin committenda o-
scientia tua te condemnet, tanquã qui negligentius rem tractes, & si in oratione aliud agens, animo minus attentos, cum possis omnem ab te repellere distractionem, ne presidentior ausu consistere coram Deo, ne fiat tibi oratio tua in peccatum Psalm. 16. vers. 4. Si vero quod à peccato debilior factus, hoc à te ipso impetrare non potes, quin interim dum oras, animo ac mente distrahere,

distrabere, enitere contra quantum potes, & ipse tibi metipsum vim affer, & coram Deo stare persevera, mentemq; tuam in illum defixam tene, ipsamq; ad seipsam aduoca. Si ita feceris, ignoscer tibi Deus: quoniam non ex contemptione, sed ex infirmitate, eo modo, quo conueniret, coram Deo stare non uales. Hoc modo, si tibi metipsum vim feceris, teq; ad omne opus bonum paraueris, ne desiteris prius, quam illud impetres, quod rogas. Sed patienter fores eius pulsa, dum potes: Omnis enim qui petit, accipit, & qui quirit, inuenit, & pulsanti aperietur Luc. 11. Quid enim est aliud, quod uelis impetrare, nisi salutem tantummodo, quae est secundum Deum? Ista S. Basil.

§. De hac eadem reuerentia B. Ioannes Climachus gradu 7. Sta in orationis prece tremens, nec aliter quam reus iudici assistens, ut & in interiore & exteriori habitu fauore iusti iudicis concilies. Quia non poterit se continere, quin consoletur animam quae stat coram eo sicut uidua dolens.

Vt sollicitè
& reueren-
ter reus iu-
dici assistit,
ita nos Deo.

§. S. Ioannes Chryf. libr. 1. de orando Deo. Ipsi nos Angeli docent, multo quidem cum tremore vota sua offerentes, ceterum exemplum nobis praebentes, unde sciamus ac discamus, quod quisquis Deum adit, multo cum gaudio, multoq; rursus cum tremore, id facere oporteat. Tremore quidem dum metuimus, ne videamur indigni qui Deum precibus alloquamur. Rursus gaudio repleamur, reputantes honoris magnitudinem, quod Deus mortalium genus tanta ac tali sua cura dignatus sit, ut assidue diuino colloquio frui liceat: per quod etiam illud assequimur, ut & mortales & temporarii esse desinamus, natura quidem mortales, sed colloquio conuicti, quem agimus cum Deo ad immortalitatem vitam transeuntes.

Summa an-
gelorum er-
ga Deum re-
uerentia.

§. Ad istam erga ad Deum reuerentiam cohortatur nos Apostolus Hebr. 12. v. 28. 29. Itaq; ait, regnum immobile suscipientes habemus gratiam, per quam seruiamus placentes Deo cum metu & reuerentia. Etenim Deus noster ignis consumens est. Hoc est legem Euangelicam, qua Christus regnat in nobis, nosque reges facit hic per gratiam & in futuro per gloriam, qua caeleste Dei regnum posside-

fidebimus suscipientes, & retinentes, habemus gratiam, qua jugiter Deo cum pudore & metu seruiamus, & bene multumq; placeamus. Pudentes & verecundos filios amat pater similiter & Deus, quo coram nos pudere debet, q̄ tam frigidè & negligenter infinita illius maiestati seruiamus & obsequamur. 2. q̄ peccatum rem probrosissimam committimus. 3. quod non magis formidemus à Christo confundi in iudicio: cum tamen Deus noster ignis punit, vrit, consumit eos, qui carent hoc suo metu & reuerentia. *Psalm. 43. v. 16. Tota die verecundia mea contra me est, & confusio faciei mea cooperuit me. Baruch. 1. versicul. 15. Domino Deo nostro iustitia, nobis autem confusio faciei nostrae. Peccauimus ante Dominum Deum nostrum & c. v. 17. Tibi Domine iustitia, nobis autem confusio faciei.*

De Cantu Ecclesiastico.

C A P. LXXI.

HERETICI CANTVM DAMNANT & vsurpant.

§. **Q**uemadmodum in suo de Divinatione libello rectissime scribit Latinus Orator Cicero: *Nescio quomodo nihil tam absurdè dici potest, quod non dicatur ab aliquo Philosophorum.* Sic & nos affirmare possumus nullum esse tam fœdum in Christiana fide errorem, què non aliquis hæreticorum propugnauerit, sed non mirum: excœcauit enim illos malitia eorum, vt nec meridianam veritatis lucem intueantur. Ecclesiasticum Cantum non solum antiquitus, & longus vsus, plurima etiam commoda probarunt, sed etiam sacra Concilia, S. Patres, & vtriusque tam veteris quàm noui instrumenti paginae valdè commèdarunt, & tamen non defuere Sectarii, qui illum improbarunt, & Ecclesiam eliminare & proscribere laborarunt. *S. Augustin. libr. 2. Retract.*

*Qui cantū
reprehen-
derunt.*